

ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) sagde, i saa høj Grad fører med sig, at man sætter sit Liv i Vove. Men man kunde ogsaa gøre det paa en noget anden Maade, som for saa vidt er simplere. Man kunde lade Staten overtage Fiskeriet, som den har Jernbanerne, og lønne Fiskerne, som man lønner Funktionærerne i Jernbanedriften. Det er, naar man ser paa, hvad Fiskeriet giver, slet ikke uoverkommeligt. Vort Fiskeri giver, som jeg begyndte med at sige, med et rundt Tal 17 Mill. Kr. i Nettoudbytte aarlig, og vi har her i Landet ca. 17,000 Fiskere. Det vil altsaa sige, at den gennemsnitlige Fortjeneste, naar vi ikke tager særlige Hensyn, er for en Fisker 1,000 Kr. Nu er der ganske vist mellem disse 17,000 en Del Personer, der ikke er Fiskere i egentlig Forstand, thi man kræver mærkværdigvis paa dette Omraade strengt taget ikke faglig Uddannelse af den, der skal give sig af med Virksomheden. Der er ca. 11,000, der er egentlige Fagmænd, og den øvrige Del af de 17,000 er løse Arbejdere, hvad jeg med et billedligt Udtryk vil kalde Fiskeriets Polakker, og hvis vi saa ser bort fra disse, der ikke er egentlige Fiskere, men kun lejlighedsvis driver Fiskeri, og holder os til den egentlige Fisker, saa kommer vi til det Resultat, at den egentlige Fisker har en gennemsnitlig aarlig Indtægt paa 1,200 Kr. Maa jeg nu spørge de ærede Medlemmer af dette høje Ting: Er det ikke sandsynligt, at Staten, naar den drev Fiskeriet og drev det rationelt, med den allerstørste Lethed kunde garantere Fiskerbefolkningen en Gennemsnitsfortjeneste paa 1,200 Kr. aarlig og desuden give den Tryghed for Udkommet, fordi Staten i ganske anden Grad end den private er i Stand til at vente paa Udbytte til næste Aar, hvis det af en eller anden Grund ikke bliver stort i dette Aar? Jeg skal nu vise nogle enkelte Fordele, som straks følger med, at Staten leder Virksomheden. Vi kommer derved øjeblikkelig ud over det, som jeg sigtede til, at Fiskerne selvfølgelig under privat Drift sætter alt ind paa den øjeblikkelige Gevinst, selv om den opnaas paa Bekostning af et maaske større Udbytte en Gang i Fremtiden. Fiskeren er mere end nogen anden et Øjebliksmenneske og vil nødig vente et eller flere Aar, for at Udbyttet kan blive større. Det er alt sammen en Følge af Privatdriften. Men tænker vi os, at Staten leder denne Virksomhed, bliver det ganske anderledes. Staten har Raad til at lade Fiskene faa Lov til at gaa i Fred,

saa at de baade bliver store nok og faar Lejlighed til at yngle. Staten har Penge nok til, at den i meget stor Stil kan udklække eller købe Yngel og udsaa den paa de rigtige Steder. Staten har den Kapital, der udkræves til en rationel Stordrift. Den kan indkøbe Materiale, f. Eks. Olie, meget billigere end den private Fisker, og den kan mange Gange spare Redskaber i Mængde, fordi den kan tage sig den Frihed at tænde Blus, hvor det er fornuftigt for at stoppe Aalene, eller spærre Garn ud paa tværs, hvor det er rigtigt for at faa alt med, som overhovedet kan tages. Det er nemlig Forskellen paa den private og Staten, at den private fisker til sig selv, men Staten til alle, og derfor tager den ikke fra nogen.

Jeg skal dernæst gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Enkeltheder i Lovforslaget, Betragtninger, som jeg ikke gør afhængige af, hvorvidt man kan gaa ind paa den Hovedbetragtning, at det burde være Staten, der — med Fiskernes Bistand — ledede Fiskeriet. Selv under privat Drift er det nemlig ogsaa magtpaaliggende, at de enkelte Bestemmelser bliver saa gode som paa nogen Maade muligt. Man kan dele Fiskene i 3 Typer. Først er der de egentlige Stimefisk: Sild, Hornfisk, Makrel og Torsk. Fiskeriet af disse bør efter min Opfattelse drives med størst mulig Energi; da disse Fisk er Gæster, der besøger os for at proviantere eller maaske af andre ubekendte Grunde og atter forlader os, er der ingen Grund til særlig at skaane dem. En vis Skaansel er dog naturlig, for saa vidt angaar Grænsen for, hvor bitte smaa Fisk man bør tage, men efter mit Skøn foreligger der ikke en Gang nogen biologisk Grund til Lovforslagets Mindstemaalsbestemmelse for Torsk. Man kan naturligvis godt sætte en saadan Mindstemaalsbestemmelse og paabyde, at en Torsk, som ikke fyldestgør den, skal kastes ud igen, naar den er levende, men man kan ikke garantere Fiskerne, at den Torsk ikke næste Gang gaar i et norsk eller engelsk Garn.

En anden Gruppe Havfisk er Laksefiskene, Flynderne og Aalene. De har det tilfælles, at man med Hensyn til dem kan gribe ind ved Kunst. Her er altsaa en Mulighed for Agerbrug ude i Havet, naar vi tager dette Udtryk i bred og vid Forstand, og her bør være en Samvirken mellem Bedriften i de ferske Vande og Bedriften i Havet, fordi disse Fisks Trivsel — det gælder ikke dem alle, men Lakse-